

Florin Piersic jr este absolvent al Academiei de Teatru și Film, secția actorie, promoția 1991.

În 1999 traduce din limba franceză romanul *Bărbatul sentimental* de Javier Marías, dar cartea nu este publicată din lipsa unui traducător de limbă spaniolă care să confrunte traducerea lui Piersic jr cu originalul lui Marías.

Începe să traducă din limba engleză piese de teatru contemporan, o parte din ele fiind produse în regim independent.

Din 2006 începe să colaboreze ca traducător din limba engleză cu revista *FHM*, iar mai apoi, ca editorialist, cu revistele *Eva*, *24-FUN*, *HBO*, *The One*, *Max*, *Unica*.

În 2009 publică la Editura Humanitas *Opere cumplite, volumul unu*, iar în 2011, romanul *Romantic Porno*.

FICȚIUNI REALE

un proiect colectiv inițiat de
FLORIN PIERSIC JR

ilustrații de
IOANA ALEXANDRA DIACONU

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor: Iustina Croitoru
Coperta: Angela Rotaru
Corectori: Iuliana Glăvan, Cristina Jelescu
DTP: Florina Vasiliu, Carmen Petrescu

Tipărit la Fedprint

© HUMANITAS, 2013

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Ficțiuni reale / ed.: Florin Piersic jr.; il.: Ioana Alexandra Diaconu. –
București: Humanitas, 2013
ISBN 978-973-50-4160-1
I. Piersic, Florin, jr. (ed.) (pref.)
II. Diaconu, Ioana Alexandra (il.)
821.135.1-32(082)

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372 743 382, 0723 684 194

This freakshow is the best in town
This freakshow is the worst around

Tiger Lillies

Cuvânt înainte

„Reguli de participare. Scrie o povestire la persoana întâi. Nu cădea în amintiri, nu patina în poezie, filozofie sau alte bălării. Povestește ce ți s-a întâmplat pe parcursul unei singure zile. Dacă poți, restrânge acest segment la o oră. Fii prozaic. Povestirea poate fi reală sau inventată.”

Mai întâi a fost doar un grup pe Facebook.

Pe parcursul unui an am primit vreo opt sute de e-mailuri. Majoritatea oamenilor auziseră de proiect de la prietenul unui prieten. Multe povestiri nu respectau nici o regulă. Primeam mailuri scrise în grabă, texte fără diacritice, cu multe greșeli de ortografie. După șapte luni eram convins că demersul fusese doar o pierdere de timp și de energie. Din când în când, mai primeam câte o povestire care-mi dădea speranțe, apoi altele zece care făceau ca proiectul să-mi pară o utopie.

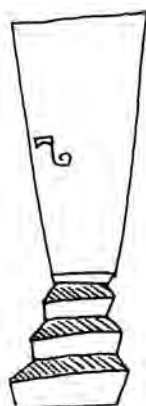
Până la urmă s-au adunat. Toate astea de-aici. Există autori cărora le-am cerut câte zece variante de titlu, pe alții i-am pisat la cap să-și scurteze povestirea.

Acum grupul *Ficțiuni Reale* continuă să existe, chiar dacă și-a îndeplinit misiunea imposibilă – cartea de hârtie. Nu mai există reguli, în afară de cea care te obligă să respecti limita de cinci sute de caractere, cu tot cu spații.

Ficțiuni Reale va rămâne un loc unde îți vei putea spune povestea.

Florin Piersic jr

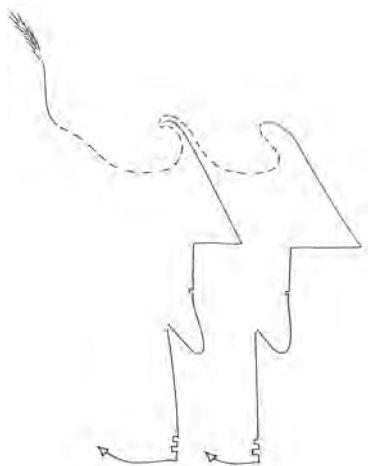
P.S. De la bun început am spus că eu nu voi publica nici o povestire în acest volum. Scuze că nu m-am ținut de cuvânt. Și că nici măcar n-am respectat regulile. Oricum, mai lucrez puțin la titlu. *Cuvânt înainte* e un clișeu tare obosit.

Frați de cruce

Laila e cu trei ani mai mică decât mine. E în clasa a treia. Și astăzi va deveni fratele meu de cruce, după ritualul Apache. Pentru că Laila e singura persoană care mi-a dovedit încredere. Și pentru că Laila este matură. Ea știe că virtuțile unui războinic Apache sunt cinstea, onoarea, curajul și demnitatea. Nu, Laila nu a citit *Winnetou*. Deci habar n-am de unde știe asta. Pur și simplu știe. Și nu pune întrebări. Iar tăcerea este și ea o virtute a războinicilor Apache. Lailei nu a trebuit să-i explic că mă numesc Șoimul-Ce-Vede-Până-Depart, și nu *Winnetou*, pentru că *Winnetou* este un erou, iar eroii trebuie cinstiți. Nu-l pot înlocui pe *Winnetou*. Nici *Nscho Tschi* nu pot fi. Pentru că *Nscho Tschi* e fată. Și un Apache știe că fetele nu pot fi războinici. Fetele au doar îndeletniciri casnice. Nu înțeleg de ce trebuie să-i explic asta fiecărui adult care se miră. Nici Laila nu este Laila. Ea este *Tontoo*. I-am cunoscut calul, pe *Silver-Argint*, în timp ce îmi povestea despre suflul ei de la inimă (mi-a spus ceva despre suflul ei de la inimă, s-a urcat pe *Silver-Argint* și a țâșnit de lângă mine). Nici eu nu pun întrebări, deci nu sunt lămurită în legătură cu inima ei.

În grădina din spatele blocului, pe sub bolta de viță-de-vie și pe sub cei câțiva corcoduși, Laila o să-mi devină frate de cruce. O să ne creștem brațele drepte și o să ne amestecăm sângele. Pentru totdeauna. Nu, nu avem cuțit pentru asta. Avem câte o jumătate de lamă Gillette.

Bălmăjesc ceva despre vată și spirt. Nu insist, căci momentul e solemn. Iar atitudinea mea nu e demnă. Îmi simt inima în tâmpile. Nu știu exact ce se întâmplă cu inima Lailei, cu suflul ăla. Nici ea nu-mi spune. Dar privilegiile noastre ajung la un consens pentru cruțarea brațelor drepte.

Sunt mai mare, sunt căpetenie, sunt bravă și ridic prima, în tăcere, jumătatea de lamă Gillette. Buricul degetului arătător de la palma

stângă se retrage sub arsură și din tăietura subțire se rotunțește un bob de sânge curat. Laila e la fel de demnă și mânuiește cu același curaj jumătatea ei de lamă. Buricele degetelor noastre arătătoare își lipesc bobii de sânge unul de celălalt. Rostim un jurământ. Nu ne vom părăsi niciodată (și vom ajunge, într-o bună zi, în Vestul Sălbatic).

Acum mâncăm mere și ne legănăm picioarele pe o băncuță de scânduri, sub bolta de vie și sub corcoduși. Laila îmi povestește că a fost la video, la niște copii mai

mari. Îmi spune că a văzut un film porno. Au făcut clătite și s-au uitat la femei și bărbați care făceau prostii. Îmi spune că i s-a făcut rău să mănânce clătite în timp ce se uita la femei și bărbați care făceau prostii. Eu nu știu despre ce vorbește Laila. Și nu înțeleg de ce i s-a făcut rău de la clătite.

Apoi, Laila aruncă în grădină cotorul de măr și îmi explică cum și eu, și ea ne-am născut fiindcă părinții noștri au făcut, la un moment dat, prostii. Nu pun întrebări, pentru că tăcerea înțeleaptă e o virtute la războinicii Apache. Dar sunt mai mare, sunt căpetenie și am un cuvânt de spus. Categorie, ipoteza ei este eronată. Ar însemna ca guguștiucii să nu poată avea niciodată pui.

Costinela Caraene

În Pajura

Aseară am fost la iubitul meu, Robert. S-a mutat de curând într-o garsonieră cu chirie într-un bloc din Pajura. Era prima noapte pe care o petreceam la el și, pe lângă periuța de dinți, băgasem în geantă o sticlă de Prosecco și niște pișcoturi Savoiaardi, cumpărate luna trecută pentru un tiramisu, pe care nu l-am mai făcut.

Parchez mașina la câteva sute de metri de clădire, acolo unde bănuiesc că nu ocup locul nimănui. Nu-mi place să am probleme cu vecinii. Ajung la scară. Interfonul e stricat. Robert mi-a zis să trag de ușă – cu putere –, că se deschide. Chem liftul. Vine liftul, coboară chiar de la etajul șapte, unde stă și prietenul meu. Poate că a urcat chiar el. Intru, închid ușile și apăs butonul al optulea de jos în sus. Liftul se pune într-o mișcare rectilinie verticală inițială. După câteva secunde, lumina începe să pâlpâie și se stinge. Liftul se oprește. O defecțiune, sau o pană de curent?

Caut pe panoul cu tastele etajelor butonul de alarmă. Apăs la întâmplare și soneria începe să țâșnească anemic și lung. Ceva îmi spune că o aud doar eu. De fapt, unde

ar putea suna? Scot telefonul din buzunarul de la spate al blugilor și văd că este nouă și opt minute. O să-l sun pe Robert să vină să mă scoată de aici sau să rezolve cumva situația. N-am semnal. În lift nu e semnal. În lift, de obicei, nu e semnal. Fără semnal. Pun geanta jos, cu grijă să nu sparg sticla de Prosecco. Deschid ușile interioare și bat. Nu se aude nimic, nici un sunet de metal lovit. Pipăi în stânga, în dreapta, în sus, în jos: sunt fix între etaje. Dacă liftul ar porni acum, mi-ar face praf mâinile și, de fapt, cred că și creierii mei ar ajunge mucii întinși pe pereți. Mă sperii și mă arunc în spate. Mă lipesc de oglindă. Mi-e foarte cald, sunt deja transpirată. Îmi scot fularul și geaca. Le pun cu grijă pe jos, mă așez pe ele și îmi scot și o cizmă. Fără să mă ridic, o apuc de partea înaltă și încep să lovesc cu tocul în față, cât mai jos, acolo unde bănuiesc că ar fi ușa etajului inferior. Acum se aude un pocnet metalic. E bine. Continui așa, întărind pocnetele cu strigăte:

— Alo, alo, mă aude cineva?

Nimic.

— Ajutor, alo, ajutor, sunt blocată în lift. Mă aude cinevaaaa?

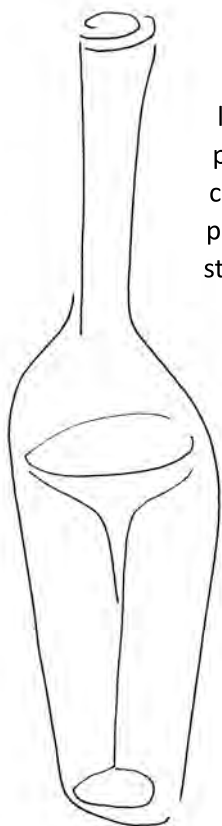
Aud o voce groasă, masculină, care-mi zice:

— Este pană de curent, donșoară. O să dureze câteva ore. O să cam ai de așteptat.

Îl aud cum coboară scările.

— Domnule, domnule, stați așa, vă rog sunați la ăia de la lift.

— N-am credit, se aude de undeva de departe.

Simt deja acea senzație neplăcută care mă apucă de câte ori sunt nevoită să rămân într-un loc. Mai ales că n-am mai fost la baie de pe la prânz. Mă întreb cu voce tare: „Ce mă fac?” Ideea care-mi vine nu e rea, deși puțin cam incomodă pentru o femeie. Îmi dau jos și a doua cizmă. Scot sticla din geantă. Rup poleiala, scot colivia de sârmă și desfac cu mare atenție dopul de plută.

Pâââccc! Liftul se umple de un parfum plăcut, îmbătător. Duc sticla la gură și trag o dușcă. Doamne, ce bună e. Mă pun pe băut. Sorb cu sete, cu plăcere și mai ales de nevoie. Trebuie să golesc sticla cât mai repede dacă vreau să fac pipi în ea. Știu c-ar merge și o țigară, dar mă tem că în lift e periculos – aș putea arde ca un șobolan. Desfac pachetul de Savoirdi și mușc o jumătate de pișcot. Îl țin pe limbă și mai trag un gât de spumant. Le las să interacționeze. Le aud cum alunecă cu zgomot pe gâttelejul meu pofcios, râgâi discret și duc iar sticla la gură. Îmi clătesc limba și dinții cu lichidul parfumat. Iar pișcot, iar o dușcă, mixez și înghit.

E ca un ritual. Scot pachetul de țigări, bricheta și portcardul, pe post de scrumieră. Cărțile de vizită le arunc în geantă. Îmi aprind o țigară – la lumina brichetei totul pare feeric. Trag fumul cu nesaț și beau. Sticla, deși foarte grea, e aproape goală. Ar fi trebuit să beau mai cu măsură, să mă țină mai mult.

Lumina se aprinde. Închid ușile interioare cu picioarele și, fără să mă ridic, apăs butonul de jos. Liftul co-

boară. Ușa metalică se deschide și cineva le împinge și pe cele din placaj, pocnindu-le de pereții interiori. Niște bărbați se holbează la mine:

- Io v-am zis că-i o femeie în lift.
- Vai, o fată, i-e rău. Ți-e rău, donșoară?
- Aiurea, n-o vezi că fumează?
- Dădeai, idioata dracului, foc la bloc!
- E o zdreanță. E beată, nenorocita.
- Boschetaro!
- O drogată.
- Cine ești, fă, aurolaco?
- Nea Gică, cheamă, bre, poliția.
- N-am credit.

Manuela Mureșan

Dosarul

Deschid ochii. Gresie albă. Niște vârfuri de cizme maro de piele, necunoscute. Ridic capul. Faianță albă, uși de termopan alb, o targă goală. Un spital. Sunt într-un spital. Oare ce caut aici?

Întorc capul spre stânga. O femeie blondă, tunsă scurt. E frumoasă. Mă ține de mână și mă privește cam aiurea. Parcă i-e milă, parcă o doare ceva. Pe piept are niște pete de sânge. O fi rănită. Poate am venit cu ea la spital. O fi soră-mea. Am o soră? Cine e femeia asta? Cine-s eu?

Întorc capul spre dreapta. Un băiat chel. E tânăr, cel mult 25 de ani. Se uită la gresia albă. Eu câți ani am?

N-am nici cea mai vagă idee. Nu-mi aduc aminte. Câți ani am. Cum mă cheamă. Unde stau. Cum o cheamă pe mama. Sunt femeie? Îmi duc mâinile la piept. Am sâni, da, sunt femeie. Un început bun. Mai departe. Cine sunt. Ce fac. Cum o cheamă pe mama. Am mamă?

Mi se năclăiesc mâinile. Sunt pline de sânge. Întorc capul spre stânga. O întreb pe femeia blondă:

— Sângele ăsta e al meu?

— Da, zice în șoaptă.

— Am avut un accident de mașină?

Nu apucă să-mi răspundă. În fața mea se oprește un doctor. E tânăr și frumușel. Poartă ciocate cu ținte. Îmi place. Mă întreabă cum mă cheamă. Mă uit spre femeia blondă. Îi răspunde ea:

— O cheamă Ioana, are 27 de ani, a izbit-o un băiat cu capul de scări. Nu-și amintește nimic.

Plec cu doctorul cu ciocate la radiografie. Pe culoarul cu faianță albă îl întreb:

— Am dansat împreună în seara asta?

— Nu prea cred, răspunde zâmbind. Sunt de gardă de ieri.

— Sângele ăsta e al meu?

— Da. Te cheamă Ioana, ai 27 de ani și-ai avut un accident.

Ioana, 27 de ani. Îmi repet în șoaptă de câteva ori. Intru în aparatul de raze X. Nu mă doare nimic. Îmi simt creierul lucrând ca o uzină. De după geam, doctorul îmi zâmbeste. Îmi zăresc reflexia. Am părul lung prins în două cozi deasupra urechilor. Par slabă. Ce bine că-s slabă!

— Te rog să stai nemișcată.

— Sângele ăsta e al meu?

Ies de la radiografie, doctorul îmi dă un dosar. Pe coperta lui scrie mare, cu litere negre groase: Ioana, 27 de ani, traumă craniană. Intru într-o baie, vreau să mă văd. Mă apropiu de oglindă și simt cum mi se înmoaie genunchii. O jumătate de cap e de om. Cealaltă e atât de deformată, încât mai întâi mă umflă râsul. Falca e umflată de parcă aș ascunde în ea un pepene galben. Ochiul e atât de umflat, că nu-l pot deschide. La mijlocul obrazului am o tăietură care urcă până la ureche. Gura

e strâmbată, bărbia e acoperită de sânge și iod. Sângele ăsta o fi al meu? Cobor ochiul din oglindă spre dosar: Ioana, 27 de ani, traumă craniană.

Intru în cabinetul de ortopedie. O doctoriță roșcată cu unghii false mă invită să mă întind pe pat. Înainte să-i dau dosarul, o întreb:

— Sângele ăsta e al meu?

— O să fii bine, îmi spune și întinde mâna cu gheare roșii să-mi ia dosarul pe care-l strâng la piept ca pe un colac de salvare.

Ioana Chicet-Macoveiciuc

Cuprins

<i>Cuvânt înainte</i>	
Florin Piersic jr	7
Frați de cruce	
Costinela Caraene	11
În Pajura	
Manuela Mureșan	14
Dosarul	
Ioana Chicet-Macoveiciuc	18
Buddha locuiește la etajul șase	
George Mihalcea	21
Helanca roșie	
Gabriela Mateescu	24
Între timp	
Anda Docea	27
Roxana	
Ofelia Prodan	32
Alfabet-8	
Laurențiu Olteanu	34
Cutia albă	
Simona Constantinovici	39
Ce-aș fi putut să am	
Adriana Necula	42

Departe de carte	
Victor Alartes	44
S.C. Elvis S.A.	
Roxana Oroian	48
Eva	
Andra-Claudia Nicoleanu	52
Într-o oră	
Rodica Mitu	56
Jocul	
Cristian Balaș	59
Mili	
Sabina Yamamoto	61
Contorsionism	
Ioan Claudiu Todoran	65
Psihostomatologie	
Horia Hotăran	69
Sunete prin degete	
Bianca Matei	72
Vița-de-vie	
Mirela-Ionela Petcu	76
La Ostrov	
Mădălin-Eugen Popa	80
Alpinist și cerșetor	
Andrei Patriciu	83
<i>Call me baby</i>	
Alexandra Cărmădaru	87
Băiatul care a reușit să zboare	
Ioan Maxim	90
Licurici	
Mihaela Nițulescu	93
Deviza	
Irina Centea	96

Prima bere	
Ilinca-Anamaria Prisăcariu	99
Souvenirs	
Anca Vieru	103
Efecte secundare	
Mishu Vass	107
Tata	
Dragoș Rusu	111
Englezul și româna	
Raluca Bătănoiu	115
Epoca marilor descoperiri	
Mihnea Anastasiu	120
Pseudopod	
Miruna Polezache	124
Pisica germană	
Ion-Valentin Ceaușescu	127
Drumul	
Cezara Gheorghe	131
Cartonașe	
Maria Vlad	135
Ce mai om	
Luchian Abel	138
Eșarfa	
Loredana Loghin	141
Alpha Male	
Robert Burcuță	146
Prima la dreapta	
Sanda Pușcă	149
Exchange	
Răzvan Ropotan	152
Cu capul în nori	
Bianca Veșteman	157
Fără obligații	
Simona Sava	160

Fața la perete	
Ana Marian	162
O ieri spre dimineață	
Ioan-Cristian Gutău	168
Omagiu liniștii	
Raluca Glodeanu	172
<i>Loco parentis</i>	
Marcel Manea	174
Maree	
Alexandra Suciuc	176
Ras	
Marian Dumitrașcu	180
Poker	
Rebiana Petrescu	183
Dharma	
Dana Verescu	185
O bunică și nici o pereche de aripi	
Oana Moisiu	188
O călătorie după moarte	
Celestin Cheran	192
Mihăiță	
Alexandra Gordea	196
Să ne prezentăm	
Monica Bologa	199
Smochine	
Paula Veselovschi	206
Soarele pe linoleum	
Ion Pleșa	208
Dă-mi papucii, te rog	
Bianca Neagoe	211
Vaccin	
Nicolae Cîrstea	214
De iarnă	
Bogdan Mușat	217

Despre un nume	
Raluca Tapalagă	219
Microbul	
Raluca Al-Haddad	221
Trecerea-petrecerea	
Roxana Melnicu	224
La prânz	
Iulian Kir	227
Ileana	
Ovidiu Cobălcescu	229
La păianjen	
Adrian Jugaru	233
Planeta de damă	
Oana Gătitu	236